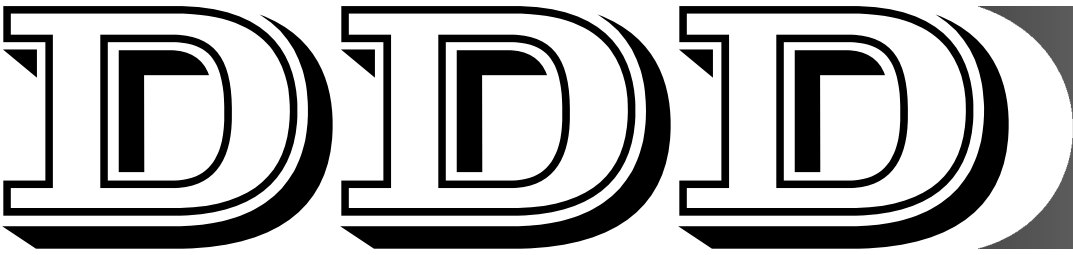

Latvijas Nacionālā fronte aicina visus latviešus katru dienu pulksten 12.00 raidīt stingru pavēli domās, bet bez naida jūtām sirdi: **“LATVIEŠU TAUTAS OKUPANTI! BRAUCIET MĀJĀS! PAŠMĀJU GLĒVUĻI, VĀRGUĻI UN NODEVĒJI, PAEJIET MALĀ!”**

Nevienam mēs Latviju nedodam

www.latvians.lv/nmln

DEOKUPĀCIJA
DEKOLONIZĀCIJA
DEBOĻŠEVIZĀCIJA

Ceturtdiena
2002. gada 7.novembris

Nr. 18

LATVIJAS NACIONĀLĀS FRONTES UN APGĀDA “VIEDA” INFORMATĪVAIS BIĻETENS

LATVIETI, LASI PATS UN DOD
LASĪT ARĪ CITIEM!

Laikraksta *DDD*
VISUS iznākušos numurus
visērtāk varat iegādāties
RĒRIHA GRĀMATNĪCĀS
Rīgā, Čaka ielā 26 un
Čaka ielā 50
Cēsīs, GRĀMATNĪCĀ “GUNETA”
kā arī pie privātiem izplatītājiem.
Jautājiēt pēc avīzes arī
citās grāmatnīcās un bibliotēkās!

KAUNS

PAR TĀDU PREZIDENTI

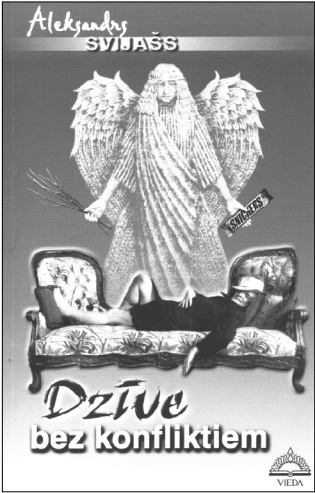
Prezidentes pretlatviskie manevri vairs izbrīnu nerada – viņa to vien dara, kā darbojas pret Latvijas pamatnācijas interesēm. Neizprotams vienīgi ir daudzo latviešu aklums, ka viņi nespēj saskatīt mūsu “Primadonnas” īsto seju. Tas, ka viņa ikvienu okupantu ir gatava pārdēvēt par latvieti (būtu vismaz pajautājusi tam krievam, īram, tatāram, vai viņi to vēlas), ir viņas noziedzīgo mērķu tiešs apliecinājums un komentārus neprasa. Latviešu nāciju viņa ienīst, pie reizes uzspļaujot arī visai cilvēcei, jo kā zināms, cilvēci kopumā taču veido nācijas. Mūsu valsts pirmā persona ir Eiro-mafijas un noziedzīgā režīma aktīva atbalstītāja un līdzarbiniece – noziedzniece, kas nedrīkst būt prezidente – tautas vadone. Viņai būtu jāatsakās no šā cildenā titula, lai to nezaimotu. Kauns par tādu prezidentu!

Viņai pat pietiek nekaunības izteikt Putinam atbalstu un līdzjūtību par veiksmīgu (?) izrēķināšanos ar čečenu brīvības cīnītājiem, uzspļaujot pat savu pilsoņu dzīvībām, – arī latviešu tautas vārdā. Ar kādām tiesībām?

Man nenāk ne prātā atbalstīt un just līdzī agresoram un slepkavam.

Steidzīte **FREIBERGA**

2002. gada 28. oktobrī

Aleksandrs Svijaša
**DZĪVE
BEZ KONFLIKTIEM**

Apgāda “Vieda” iznākušā Aleksandra Svijaša grāmata “Dzīve bez konfliktiem” māca uzzināt dzīves notikumu cēloņus un sekas, lai cilvēks spētu pieņemt apzinātus lēmumus, izklūstot no tās ju-

ceklīgās un neapprēķināmās pasaules, kurā dzīvo vairums līdzpilsoņu.

Šī grāmata ir triloģijas “Karmiskās mijiedarbības vispārīgā teorija” pirmā daļa. Tajā jūs atradīsiet izsmelšu karmiskās diagnostikas un smalko ķermeņu “attīrīšanas” metožu pamatojumu; metodiku, kas palīdzēs pieņemt lēmumus, kuri naudu. Šeit tiek doti daudz padomu ezoterisko zināšanu izmantošanai savā ikdienas dzīvē, atklājot likumus, kuriem pakļauta visa mūsu dzīve. Šie likumi ir tie paši luksofori, ceļa zīmes un rādītāji, ko ļaudis bieži vien neievēro vai negrib ievērot, bet kuri darbojas neatkarīgi no to apziņošanas stāvokļa. Grāmatas autors palīdz tos padarīt skaidrus un saprotamus.

A.Svijaša grāmatu sēriju un citas apgādā “Vieda” izdotās grāmatas jūs varat iegādāties **Rēriha grāmatnīcās**: Rīgā, Čaka ielā 26 un Čaka ielā 50, kā arī citās Latvijas labākajās grāmatnīcās.

VĒRTĒJUMS

Divi jautājumi Latvijas Nacionālās frontes priekšsēdētājam *AIVARAM GARDAM*

– Kā jūs vērtējat pēdējos notikumus Maskavā?
– Es uzskatu, ka tā čečenu grupa, kura ieņēma teātri Maskavā bija nevis teroristu banda, bet čečenu tautas varoņi. Tie, kas varoņus apsauka par teroristiem, paši ir tā saucamie “atmorozki” jeb idioti. Viņi veica ļoti svarīgu kaujas uzdevumu pašā ienaidnieka sirdī – Maskavā. Nevar noliegt, ka tas tika izdarīts spīdoši. Iedomāsimies to laiku, kad fašisti ielenca Ļeņingradu, stāvēja pie Maskavas vai karoja pie Kurskas. Ja tad krievi būtu ieņēmuši kādu Berlīnes teātri ar visiem ķīlniekiem un pieprasījuši, lai Hitlers izbeidz karu un atkāpjas no Maskavas, tad par šādu rīcību viņi saņemtu PSRS Varoņu nosaukumus. Protams, Hitlers viņus sauktu par teroristiem un “atmorozkiem”, bet viņam varētu pajautāt, kāpēc viņš ir iebrucis Krievijas teritorijā, dedzina krievu sādžas, slepkavo mierīgos iedzīvotājus. Gluži tāpat čečeņi atbild Krievijas zvērībām Čečenijā tā, kā viņi to spēj un uzskata par vajadzīgu. Karu starp Krieviju un Čečeniju pēc lieluma un fiziskā spēka var salīdzināt ar ziloņu karu pret odu. Ja zilonis (Krievija) iebrūk oda teritorijā (Čečenijā), ar savām smagajām kājām to bradā un vēlas, lai pret viņu ods pielietotu ziloņu taktiku, tad odam ir tiesības aizsargāties tā, kā tas to spēj. Odam nevar pārnest, ka viņš ir iekodis zilonim tieši acī, kura sāk asa-

rot, un zilonis sāpēs brēc, ka tas neesot pēc noteikumiem. Tad, kad Napoleons sāka savu spožo karavadoņa karjeru, viņš karoja tam laikam netradicionāli. Austriešu virsnieki un ģenerāļi šausminājās, ka Napoleons karo ne pēc noteikumiem, – uzbrūkot pēkšņi, nenostājoties ienaidniekam pretī kārtīgā ierindā, pielietojot mazākus spēkus nekā pretiniekam –, bet tomēr gūst uzvaru. Vienkārši Napoleons karoja tā, kā viņš to uzskatīja par vajadzīgu, lai sakautu pretinieku. Bet vēlāk, kad franču armija bija iebrukusi Krievijā un atradās pie Maskavas, Napoleons bija sašutis, ka krievi karo ne pēc noteikumiem. Viņš bija nikns, ka Maskavā viņam netiek pasniegta pilsētas atslēga, bet krievi aizgājuši, paši to nodedzinot. Īpaši Napoleonu tracināja tas, ka krievu partizāni karo galīgi ne pēc viņa noteikumiem, uzbrūkot no slēpņiem un pēc tam atkal pazūd. Lai gan Napoleons dusmojās par krievu kara taktiku, tomēr patiesība ir tikai viena – viņi drosmīgi un autjautīgi aizstāvēja savu Dzimteni. Arī čečeniem neviens šobrīd nevar pārnest, ka viņi aizstāv savu Dzimteni, cīnoties par tās brīvību, tā, kā viņi to spēj. Tāpēc Latvijas Nacionālā fronte ir čečenu pusē.

Protams, mums ir žēl, ka tik daudz cilvēki aizgāja bojā. Tomēr ir jāsaprot, ka viņi mira nevis čečenu vainas, bet gan Krievijas varas vīru un sievu vainas dēļ. Čečenu uzstādītais

noteikums bija konkrēts un **miermīlīgs**: “Pārtraukt karu Čečenijā!” Šāds noteikums ir pilnīgi legitīms jeb likumīgs. Ja Krievijas valdībai būtu bijis žēl savus pilsoņus, tad, lai arī cik tas nepatīkami būtu, tai vajadzēja sākt sarunas ar Mashadovu par krievu aizvākšanos no Čečenijas un kara izbeigšanu. Ne jau Mashadovs ir vainīgs, ka Čečenijā krievi karo. Bet Krievijas valdība pa-

rādīja īpašu nežēlību un nonāvēja savus pilsoņus čečenu ieņemtajā teātri, nerespektējot pat bērnu dzīvības. Nožēlojama un skandaloza bija gan Latvijas Valsts prezidentes, gan citu pasaules valstu vadītāju, gan ANO ģenerālsekrētāra Kofi Annana reakcija. Nosaucot brīvības cīnītājus par teroristiem, pasaule pierādīja, ka tā tiešām ir degradējusies.

► 2. lpp.

KONKURSA DARBS

VAI LATVIJAS VALSTS VADĪTĀJI, MINISTRI UN DEPUTĀTI, MAKSĀJOT PENSIJAS OKUPANTIEM, IR NODEVUŠI UN PIESMĒJUŠI LATVIEŠU PENSIONĀRUS, REPRESĒTOS, MEDIĶUS, SKOLOTĀJUS UN BĒRŅUS?

Inga LAZDĀNE
vidusskolniece

Latvijā ir divi miljoni iedzīvotāju, bet latviešu ir vēl mazāk... Latvieši ir tauta, kurai asiņojis un sāpējis ļoti daudz. Par to vislabāk zina stāstīt vecvecāki, bet diemžēl daudzu vairs nav starp mums, jo, pateicoties okupantiem, mēs daudzi neesam viņus redzējuši. Daudzi no viņiem ir miruši šausmīgās nāvēs, bet tas vairs nevienu neinteresē – it sevišķi jau mūsu valstsvīrus, ja jau pabalsti un pensijas tiek maksātas arī okupantiem.

Mūsu senči tika nogalināti un mocīti citu tautu ambīciju un grēku dēļ. Bet pāri tam vi-

sam tomēr vairāk vai mazāk ir izdevies saglabāt savu latviskumu un patriotismu, jautājums ir tikai, cik ilgi mūsu tauta – īstie latvieši – vēl cietīs?

Vai mūsdienā Latvijas valsts vadītāji, ministri, deputāti ir informēti par pensionāriem, kuru pensijas nepārsniedz 60 latus (labi ja vēl tāda!)? To, protams, grūti saprast tam, kuram šie 60 lati ir nedēļai vai pat tikai nedēļas nogales izklaidei... Mūsu pensionāri glabā Latvijas vēsturi, viņi ir tie, kas par pagājušajiem gadiem zina stāstīt vislabāk. Bet, diemžēl, viņi ir arī tie, kuriem jāskaita graši – melnie santīmi, lai varētu no-

pirkt sev zāles, lai varētu nopirkt maizīti. Pensionāri, kuri, dzīvojot pilsētās, samaksā savus pēdējos latus ziemā par siltumu, lai tikai nenosaltu, lai nebūtu jāguļ ar vilnas zeķēm kājās un cepuri galvā, naktī pa trīs reizēm nebūtu jāceļas un jāsilīda karsta ūdens pudele, lai kaut mazliet pasildītos, kā tas šoziem bija kādai man zināmai Latvijas pensionārei. Daudziem pensionāriem svētki ir tad, kad galdā var likt baltmaizi un tēju ar cukuru. Tie nav manis izdomāti stāstiņi, tas viss ir no dzīves... Kā Latvijas valdība var būt tik vienaldzīga pret to? Vai tiešām svarīgāk ir ie-

stāties kādā savienībā vai vēl sazin kur, vai tiešām tas ir svarīgāk, kā gādāt par savas valsts pilsoni un vēl jo vairāk tik neaizsargātu cilvēku kā pensionāru?

Man kā Latvijas jaunajai paaudzei, ir sāpīgi, ļoti sāpīgi uz to noskatīties, kā veca tantiņa ieiet veikālā nopirkt maizes klaipiņu un tad vēl kāda krievu tautības pārdevēja, nesaprazdama latviešu valodu, uzdrošinās uzkliegt tantiņai un vēl jo vairāk piekrāpt... Nav iejūtības, sapratnes, žēlsirdības.

► 4. lpp.

KRIEVIJAS PRESE

PAR TOPOŠO
LATVIJAS VALDĪBU

Valdis JANSONS

Šā gada 1.novembrī Krievijas interneta avīze "Pravda.ru" publicējusi Krievijas domes deputāta Viktora Alksņa pārdomas "Latvijā tiek veidota *psihu*, geju, prostitūtu un *stukaču* valdība". "Jaunā Latvijas valdība ir jau gandrīz izveidota. Diemžēl jākonstatē, ka manas drūmākās aizdomas ir piepildījušās: drīz Latvijas Republika dabūs "nacionālā neprāta ministru kabinetu."

Kā jau īsts pārkrievojies šovinists Alksnis savu apcerējumu iesāk ar to, ka jauno valdību veidos tikai labējās, nacionālistiskās partijas, to skaitā ultrašovinistiskā grupa "Tēvzemei un brīvībai". Ceturtdaļu vēlēšanu balsu saņēmusi PCTVL neiegūs nevienu ministra portfeli, bet vēlēšanās gandrīz zaudējušie šovinisti ar septiņām deputātu vietām saņems divus ļoti svarīgus ministru posteņus – aizsardzības un satiksmes. Krievijas domes deputāts savā rakstā uzsver to, ka "Jaunais laiks" saņēmis tikai par vienu balsi vairāk nekā PCTVL, bet pretendēt uz pusi no ministru portfeliem.

Vislielākais neprāts, un tam atliek tikai pievienoties, pēc V.Alksņa domām, esot tieši cilvēki, kuri grasās veidot nākamā Latvijas valdību. Alksnis raksta: "Sāksim ar nākošo premjeru Eināru Repši. Šis četrdesmitgadīgais bālais jauniešs jau sen pazīstams kā psihiski nelīdzsvarots cilvēks. Latvijā ir populāra leģenda, kas stāsta par to, ka viņš nežēlīgi sitis savas divas sievas. Tā rezultātā abas viņa ģimenes izjukušas. Ir ziņas, ka pagājušā gadsimta 80.gados viņš vairākas reizes ārstējies psihiatriskajā klīnikā, bet tas netraucēja viņam 1991.gadā kļūt par Latvijas Bankas prezidentu.[...]

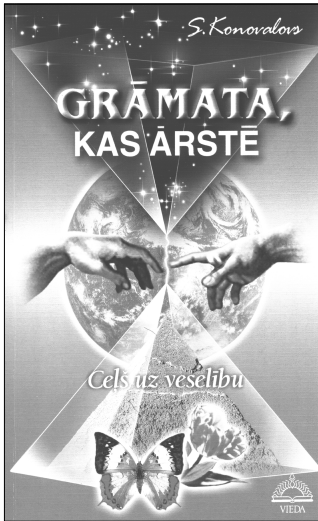
Sajūsma rada arī "Jaunā laika" līdera *labā roka*, topošais ārlietu ministrs Grigorijs Krupņikovs. Vēl pirms parlamenta vēlēšanām Latvijā es runājis par šā vietējā ebreju līdera neveiksmīgo mēģinājumu Ļubļankā izpirkt savu veco *dosjē*.

Nākošais ekonomikas ministrs – Ainārs Šlesers – pagātnē geju klubu pastāvīgs apmeklētājs un arī slepenais aģents. Jaunībā bijušais ministrs, toreiz kā Leščinskis, tika aizturēts saistībā ar krimināllietu par uzbrukumu, kurā izmantots aukstais ierocis. Jāsaka gan, ka lietu nezin kāpēc noklusināja. Interesanti ir tas, ka tieši agrākie PSRS VDK palīgi tagad Latvijā ir latviešu šovinisma un pretkrieviskās politikas balsti un blāvēji. Geju aktivista formālā sieva Inese Šlesere – kandidāte mātes un bērna lietu (!) ministres posteņim. Ir ziņas, ka viņas vārds kādreiz bijis ierakstīts vācu profesionālo *milas priesterieņu* kartotēkā.

Ak, nabaga Latvija! Mana nabaga dzimtene! [...]"

Pat Alksnis raksta, ka drīzumā Latvijai sagaida smagas problēmas. "Pēdējos mēnešos krasi samazinājusies Krievijas naftas tranzīta plūsma caur Ventspils ostu, kas nenovēršami ietekmēs Latvijas ekonomiku. Jo tuvāk būs iestāšanās ES, jo tuvāk iznīcībai būs arī zemniecība. Šādā situācijā "nacionālā neprāta ministru kabinets" ātri vien var valsti novest līdz smagai krīzei."

Ir skaidrs, ka **priekšstati par Latvijai vēlamu valdību** V.Alksnim un, piemēram, latviešu patriotiem būs pilnīgi **atšķirīgi**, tomēr viņa **kritikai par pašreiz veidojamo valdību** varam tikai pievienoties: tā novedīs Latviju līdz neredzētiem *jaunajiem laikiem* – līdz tādai iznīcībai un panīkumam, kāds diez vai radījās sapņos balsotājiem, kuri vēlēšanu urnā iemeta aploksnī ar savu balsi par Raiņa dzīli simboliskā vārdu salikuma "Jaunais laiks" izķēmotāju Eināru Repši. ♦

Sergejs Konvalovs

GRĀMATA,
KAS ĀRSTĒ

Apgāds "Vieda" ir izdevis ceturto grāmatu – "Ceļš uz veselību" – no pasaulslavenā Santpēterburgas dziednieka un ārsta Dr. Sergeja Konvalova Energoinformatīvās mācības "Grāmata, kas ārstē".

Šeit tiek aprakstītas ilgga-dējā ārsta praksē un pieredzē pārbaudītas idejas par slimī-

bu būtību, par veselības modeli, par ceļu uz izdziedināšanos, kuras var izdarīt patiesu revolūciju zinātnēs, kuras pēta cilvēka, mūsu planētas un Visuma dzīvi un attīstību. Autors izskaidro slimības rašanās cēloņus un parāda ceļu, kā izrauties no šīm važām. Viņš ar grāmatas palīdzību māca un palīdz noticēt katram cilvēkam pašam sev, sava organisma neierobežotajām iespējām. S.Konvalovs aicina izzināt savu organismu un atrast tajā tūkstošiem un tūkstošiem pavedienu, kuri saista mūs ar Visumu, bet par kuriem mums nav ne nojausmas.

Pašai grāmatai piemīt spēja dziedināt, jo tai ir pievienots īpašs ārstnieciskais enerģētiskais buklets, caur kuru palīgā nāk arī paša Dr. Sergeja Konvalova dziedinošais spēks. Tas palīdz kļūt veselīem tiem, kuriem nav iespējams ārstēties viņa klīnikās. Šādi enerģētiski, dziedinoši bukleti ir pievienoti arī pārējām apgādā "Vieda" iznākušajām S.Konvalova radītās sērijas "Grāmata, kas ārstē" grāmatām.

VĒRTĒJUMS

Divi jautājumi Latvijas Nacionālās frontes priekšsēdētājam AIVARAM GARDAM

◀ 1. lpp.

Tie, kuri nesaprot, kāpēc mēs nosodām prezidentes nostāju un aizstāvam čečenus, lai čečenu vietā iedomājas latviešus. Lai iedomājas, ka krievi arī Latvijā slepkavo mūsu sievietes, bērnus, vīrus, brāļus un tēvus. Lai pieprasītu pārtraukt šo asinsizliešanu un panāktu brīvību savai tautai, beidzot atsvabinot mūs no okupantiem, kādas desmit drosmīgas un pašizliedzīgas latviešu sievietes un divdesmit vīru dodas uz Maskavu un ieņem teātri ar ķilniekiem. Vai viņas, kuras pakļauj atklātām briesmām savu personīgo dzīvību, lai panāktu mieru un brīvību savā zemē, mēs sauktu par teroristēm vai varonēm? Latvijas Nacionālā fronte, visi normāli latvieši šādas sievietes un vīriešus sauktu par varoņiem, kuri pelnījuši Lāčplēša Kara ordeni. Ja tas būtu atkarīgs no manis, es atņemtu Trīszvaigžņu ordeni Vairai Viķei-Freibergai un piešķirtu to kādai no varonēm. Tas, kādu vērtējumu izteica prezidente, liecina, cik viņa ir bezjūtīga, bez taisnīguma izjūtas un ar nožēlojamu domāšanu. Uz šādu Bruņoto Spēku virspavēlnieci latviešu tauta briesmu brīdī palauties nevar. Bet briesmas ir jau tagad, jo aukstais genocīds pret mums vēl turpinās.

Mēs jūtam līdzī, ka aizgāja bojā gan teātra apmeklētāji, gan čečenu tautas varoņi. Krievijas TV redzējām, ka krievi, ķilnieku radinieki nepārprotami lūdzās savai valdībai un prezidentam neieņemt triecienā šo teātri. Tomēr valdība neklausīja, tā uzspļāva savai tautai, pēc tam ciniski daudzinoz, ka operācija ir paveikta spīdoši. Šajā situācijā varēja iztikt bez upuriem un panākt, lai tādū nebūtu arī nekad nākotnē. Bet tagad varam sagaidīt, ka čečeni turpinās savu cīņu ienaidnieka teritorijā, un Krievijai būs jāvairo pašai sevi.

Gandrīz visi ķilnieki, kurus čečeni saņēma Maskavas teātrī, bija Krievijas pilsoņi. Viņi ir balsojuši par esošo Krievijas valdību, Domi, prezidentu, tātad arī viņi ir atbildīgi un līdzvainīgi Krievijas zvērībās pret čečenu tautu. Tas nozīmē, ka ķilnieki nebija pilnīgi nevainīgi mierīgie iedzīvotāji. Lai kļūtu nevainīgi karā pret Čečeniju, Krievijas pilsoņiem ir jāņem vara savās rokās un jānoliek valdība un prezidents savā vietā, panākot neatkarības atdošanu Čečenijai. Čečenu tauta ar savām izlietajām asinīm ir pierādījusi, ka ir pelnījusi brīvību.

Glūži tāpat pēc analogijas latvieši paši ir vainīgi par savu pazemojošo stāvokli mūsdienā Latvijā. Par glēvulību un mīkstāulību latvieši maksā ar verdzību. Pēdējais laiks latviešiem ņemt piemēru no lepnajiem čečenie. Čečeniņas varonis bijušais prezidents Džohars Dudajevs jūsmoja par latviešu strādniekiem. Par tagadējiem latviešiem viņam būtu pamatots kauns.

Tātad bandīti ir nevis čečeni, bet tie krievi, kas dod pavēli karot ar viņiem un arī tie, kas šo pavēli **labprātīgi ar prieku** izpilda. Televīzijā dažkārt var redzēt pareizticīgo mācītājus, kuri svēti krievus karam ar čečenie. Grūti iedomāties vēl lielāku amora-

litāti un Kristus zaimošanu. Ja pareizticīgo baznīca ir tik zemu kritusi, tad, ko lai gaida no pašas krievu tautas, kuras lielai daļai baznīca ir autoritāte? Krievi redz, ka tiek svētīti noziegumi pret cilvēci, būtībā genocīds pret otru tautu. Tas ir šausmīgi! Patiesības labad jāatzīst, un tas rada prieku, ka vairākums Krievijas krievu intelligences un vienkāršās tautas uzskata, ka valdībai vajadzēja piekrist čečenu varoņu prasībām.

Daudzi tagad runā, ka Čečenijā esot jātaisa referendums. Bet okupācijas apstākļos referendum nav likumīgs, jo tā iznākums ir jau iepriekš paredzams. Krievijai ir jāizvāc karaspēks, jāatdod neatkarība Čečenijai, un tikai tad čečeni varēs paši lemt ko un kā darīt. Bet mēs redzam, kā krievi, lai uzvarētu, sašķēļ čečenu tautu. Tas pats ir noticis un vēl aizvien notiek arī ar latviešu tautu. Tie ir vilts paņēmieni, kurus atbalsta tā saucamā civilizētā, bet patiesībā degradētā Rietumu pasaule.

– Vai mums vajadzēja piedalīties vēlēšanās, ja jau rezultāti tiek viltoti tik un tā?

– Laikraksta "DDD" 17. numurā bija publicēts mans raksts par vēlēšanām un blēdīgo balsu "skaitīšanu". Sabiedrība uz šo rakstu reaģē divējādi – diametrāli pretēji. Mūsu ienaidnieki, pretinieki ir galēji raksta noliedzēji, bet nekas cits no viņiem arī nav sagaidāms. Bet mūsu domubiedri un draugi atzīst, ka esmu uzrakstījis patiesību, un visam piekrit. Tas pricē, jo mums beidzot ir jāizraujas no 4. maija režīma melu gūsta un jābūt spējīgiem uztvert patiesību un saprast, ka parlamentārā ceļā, ar vēlēšanu palīdzību mēs Latvijas dekolonizāciju nepadziņsim. Tāpēc mēs meklēsim citus ceļus.

Latvijas Nacionālās frontes biedri līdz pat pēdējam brīdim negribēja piedalīties un kandidēt Saeimas vēlēšanās. Tomēr šobrīd mēs nenožēlojam, ka esam piedalījušies, jo ļoti daudzi mūsu domubiedri gan pirms vēlēšanām domāja, gan arī vēl aizvien tic, ka parlamentārā ceļā kaut ko pozitīvu mēs varam panākt. Daudzi no viņiem piedalīšanos vēlēšanās uzskata par vienīgo reālo iespēju kaut ko izdarīt. Tādus, kas vēlēšanās nekandidē, viņi uzskata par tukšiem muldētājiem. Tādēļ Latvijas Nacionālās frontes mēģinājums iekļūt Saeimā pārliecina ļoti daudzus mūsu piekritējus, ka patiesām vēlamies panākt taisnīgumu Latvijā. Tomēr ikviens par redzēt un novērtēt vēlēšanu rezultātus, kuri radušies blēdīgi "saskaitot" vēlēšanu balsis. Šāda krāpšanās vēlēšanās notiek visā pasaulē, ne tikai Latvijā.

Kandidējot vēlēšanās, mēs pacēlām **latviešu tautas entuziasmu** augstā līmenī. Visi mūsu atbalstītāji strādāja ar lielu pašatdevi un enerģiju. Tas nepaliks bez pozitīvām sekām. **Entuziasms** ir augst-

ākā garīgā enerģija. Priekšvēlēšanu laikā latviešu nacionālpatriotu **entuziasms** saražoja ļoti daudz augstvērtīgas garīgās enerģijas, kura pašreiz ir uzkrājusies latviešu tautas Egrogorā jeb Dvēselē, lai izšķirošā brīdī dotu ļoti labus rezultātus. Latviešu tauta ar savām domām un jūtām ir radījusi spēcīgus "graudus", no kuriem noteikti izdīgs asni.

Pēdējo vēlēšanu laikā ļoti spilgti izpaudās sabiedrības sadalīšanās veselajos un puvušajos graudos. Ikvienam cilvēkam bija iespēja balsot par Latviešu partiju un atbalstīt taisnīguma atjaunošanu Latvijā. Veselie graudi ir tie, kuri nobalsoja par skaistajiem ideāliem, kurus

mu, viņus varētu vainot, ka labprātīgi ļāvušies nonākt hipnotiskā stāvoklī. Nohipnotizēt cilvēku var tikai tad, ja viņš pats to pieļauj un vēlas.

Katru dienu mūsu valsts varā arī iedarbojas uz tautu ar hipnozes palīdzību. Masu mēdijos ritmiski diendienā tiek stāstītas visādas nejdzības: piemēram, par tā saucamo okupantu "integrāciju", par homoseksuālistu. Kaitīgas lietas tiek pasniegtas kā kaut kas vērtīgs un labs, ar ļaunu nolūku atkārtot tās dažādās intonācijās un no dažādiem aspektiem. Šādi tiek daudzi nohipnotizēti. Bet ir arī tādi, kuri šai hipnozei nav ļāvušies, tāpēc viņi spēj atšķirt patiesību

no meliem. Ikviens cilvēks var nepakļauties hipnozei un nenākt tās varā. Ja viņš tiek nohipnotizēts, tas nozīmē, ka pats to ir atļāvis, tā-

dad nav bijusi pietiekami stipra vēlēšanās pretoties ļaunumam.

Mēs varam apgalvot, ka tie 10 procenti vēlēšanu, kas balsojuši par Latviešu partiju, ir veselīgi un uztvertspējīgi cilvēki. Bet pārējie 90 procenti, kuri nobalsoja pret savām patiesajām interesēm dzīvot brīviem savā dzimtenē, ir vai nu nohipnotizēti, vai arī tik stulbi, ka stulbumā varētu sacensties vienīgi ar zābaku. Iespējams, ka viņiem viss ir sajaukts kopā – gan stulbums, gan hipnotiskais stāvoklis, no kura viņi nespēj un negrib atbrīvoties pat tad, kad viņiem ar pirkstu norāda, cik aplamas lietas tiek aizstāvē. Piemēram, mēs apsoliām pensionāriem, ka nemaksāsim pensijas okupantiem, bet šo naudu sadalīsim starp latviešiem. Kā vēl skaidrāk un taisnīgāk to pateikt un izskaidrot? Ja latviešu pensionārs un viņa bērni un mazbērni ir balsojuši pret šo iespēju, neatbalstot Latviešu partijas nākšanu pie varas, tad tagad lai paši priedzējas par to, ja pensijai tiks pielikti 20 santīmi gadā. Bet tad lai pensionāri arī vairs nečīkst, ka viņiem ir tik grūta dzīve!

Tāpēc es aicinu mūsu domubiedrus, kuri ir balsojuši par mums, teikt tiem pensionāriem, viņu bērniem un mazbērniem un visiem pārējiem, kas par mums nebalsoja, lai tad viņi paši arī iet lūgties, roku bučodami par pieliktajiem 20 santīmiem, pie Jaunā laika, Tautas partijas, Pirmās partijas un tamlīdzīgiem "saimnieka" uzdevumu pildītājiem. Tāpat Latviešu partija solīja atbrīvot dzīvokļus no okupantiem un atdot tos latviešu ģimenēm. Tie latvieši, kuriem nav kur dzīvot, bet tomēr par mums nebalsoja, lai tad arī kā bomži dzīvo uz ielas vai arī iet pazemoties "saimniekam".

Ja latvieši negrib brīvību, tad viņi ir vergu stāvoklī, kuriem nekas nepienākas. Vergs dabū un var būt apmierināts tikai ar to, ko saimnieks uzskata par vajadzīgu viņam iedot. ♦

“TRADICIONĀLISMS” VAI BAILES?

INTERVIJA AR LATVIJAS TELEVĪZIJAS ŽURNĀLISTU JĀNI DOMBURU

Liene APINE

Vēl pirms vēlēšanām ar interesi sekojām līdzī tam, kādēļ no redaktora pienākumiem Latvijas Televīzijā tika atbrīvots Jānis Domburs, kādēļ Baiba Strautmane LTV ģenerāldirektoram Uldim Gravam iesniedza atlūgumu. Droši vien, īstos iemeslus tā arī nekad neviens neuzzinās, bet interesanti, ka tieši B.Strautmanes raidījumā “Mūsu cilvēks” prezidente tika izprovocēta parādīt savas traktoristes manieres, runājot par savu (precīzāk gan būtu teikt – sava “saimnieka”) lēmumu svītrot prasību Latvijā deputātu kandidātiem zināt latviešu valodu. Bet J.Domburs kādā no intervijām izteica neapmierinātību par prezidentes nevēlēšanas piedalīties raidījumā, kurā bija paredzēts analizēt Latvijas tiesu sistēmu.

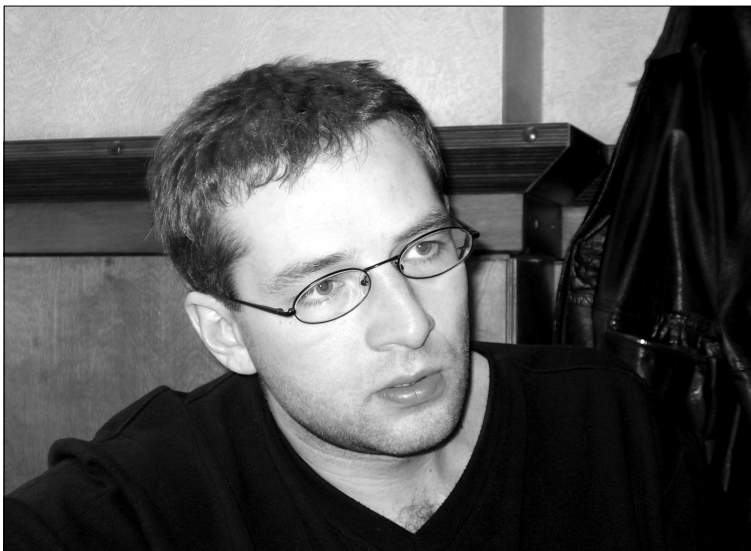
Eiropas Savienības ēnas pusēm! Manuprāt, šādi izteikumi demokrātiskā valstī ir tīrie murgi. Latvijā vispār daudzās jomās ir absurds stāvoklis – tā vietā, lai veicinātu visa veida kritiku un reāli izvērtētu situāciju, kustība notiek tikai vienā virzienā, un “uzmet

veicina konfrontācija.

– **Kāds ir televīzijas galvenais uzdevums, galvenā ideoloģija un ievirze?**

– Es domāju, ka televīzijai vajadzētu strādāt bez ievirzes.

– **Bet pašreiz tas nenotiek, ir ļoti spēcīga tendenciozitāte...**

vis no tā, ko viņš saskata, izdomā un secina. Rietumos, lielajās, vecajās avīzēs ir teiciens, ka preses reližes tiek liktas vienā arhīvā, kas atrodas zem galda un saucas miskaste. Cilvēki strādā un ķer jaunumus no pirmavotiem.

– **Kādēļ pie mums tā notiek? To, ka ziņai jābūt objektīvai, taču saprot arī citi žurnālisti!**

– Ir drusku slinkums, drusku rutīna un misijas apziņas trūkums. Daudzi aizmirst, ka katru dienu ir vēsture. Tad piemētas “*vaimanaloģijas*” kaite – cik grūti, par maz maksā, par daudz darba utt. Lai būtu labs žurnālists ir vajadzīga **drosme** un **uzdrīkstēšanās** nostāties opozīcijā. Tās pietrūkst, bet es domāju, ka tā ir arī vadības vaina. Drosmes trūkums nostāties opozīcijā mani kaitina arī pašreizējos kultūras darbošos.

– **Kas Televīzijā mainījies, kopš par ģenerāldirektoru ir kļuvis rietumu latvietis Uldis Grava?**

– Kas ir mainījies televīzijā? Pirmkārt, nomainījās cilvēki vadībā. Esot vadībā trīs mēnešus, jāsecina, ka bijām ļoti dažādi, vienmēr bija jautājums – cik cilvēku ir gatavi riskēt un kardināli kaut ko mainīt, un cik grib lēni un neizlēmīgi strādāt, meklējot “labās attiecības”. Mana pārliecība, ka ir vajadzīgas kardinālas pārmaiņas, ko ar “samta cimdiem” nepaveiks. Bet pēc pēdējiem notikumiem, šaubos, vai tas notiks.

Uldis Grava un arī Ojārs Rubenis liek akcentu uz tā sauktajām pozitīvajām ziņām. Piekritu, ka arī šāds akcents var būt, bet ne ziņas. Ir vietas, kur ir daudz panākumu un labu sasniegumu, bet paralēli tam, mediji ir visistākajā ciņas frontē – tiem ir jācinās. Čiņa kā žanrs – garīgā čiņa –, protams, pašreiz ir absolūti primāra. ♦

“Žurnālistika dzīvo tradicionālismā – ir tradicionālie intervējamie, tradicionālie eksperti. Žurnālisti baidās intervēt “neērtos” cilvēkus un veidot sižetus par nezināmo, baidās no skandāliem.”

Lai iepazītos un aprunātos par pašreizējās varas attieksmi pret medijiem, žurnālistu neattaisnojamo pasivitāti latviešu tautas interešu aizstāvēšanā, oktobra pirmajās dienās “DDD” tikās ar Jāni Domburu. Šoreiz pavisam neliels ieskaits sarunā. Diemžēl nākas secināt, ka pagaidām reti kurš žurnālists ir aptvēris, ka notiek mērķtiecīga latviešu tautas iznīcināšana, ka tikai retais ir pietiekami drosmīgs, lai televīzijas ekrānos un preses slejās pieprasītu Latvijas dekolonizāciju. Varam vienīgi cerēt, ka 8.Saeimas vēlēšanu rezultāti liks arvien vairāk latviešiem aizdomāties par notiekošajiem noziegumiem mūsu valstī un aktīvi uzsākt cīņu pret tiem. Ļaunumam ir īpatnība – pašam sevi atmāskot.

– **Jūs šad un tad uzdrošinieties savos raidījumos izvirzīt pastāvīgojājamai neērtas tēmas. Piemēram, vienā no raidījumiem “Kas notiek Latvijā?”, pamatjautājums bija – kādēļ Latvijai nevajadzētu stāties Eiropas Savienībā?**

– Jā, tas bija raidījums, kurā piedalījās gan *Eiroompoptimisti* – Inkēns, Kušners un Ķesters, gan *Eiroskeptiķi* – Borovkovs, Koziols un Lācis. Tātad bija pārstāvētas abas puses. Pēc raidījuma pienāca ziņas no cilvēkiem, kuri pusoficiālos pasākumos bija dzirdējuši dažāda laba augsta ranga politiķu izteikumus: *Kas vispār notiek televīzijā? Skatītākajos laikos, populārā raidījumā demagoģiski un nekonstruktīvi tiek daudzīnātas tēmas par*

lūpu” par to, ka ir citi viedokļi.

– **Kādēļ televīzijā izvairās no sarunām par Latvijas dekolonizācijas nepieciešamību?**

– Redziet, izvairās no grūtām lietām, jo tās ir jāpārzina, tajās ir jāiedziļinās. Tas ir piņķerīgs process – lai žurnālists varētu kompetenti vadīt sarunu, jāieiet problēmas nišās un detaļās. Un tā jau ir runa par žurnālistu profesionalitāti, specializāciju, pēctecību. Žurnālistikas profesionālais slānis ir ļoti šaurs. Tā arī ir tā lielākā problēma. Tādēļ arī nerunā par komplicētākām lietām – pietrūkst kompetences.

– **Vai televīzijā pastāv vārda brīvības ierobežojumi, cenzūra – aizliegtās tēmas?**

– Tiešā veidā ar kādas tēmas atspoguļošanas aizliegumiem neesmu saskāries. Problēma ir cita. Žurnālistikā ir jēdziens – provokācijas žanrs. Es domāju, ka tieši šim žanram vēl ir ļoti plašas neizmantotās iespējas. Tas, ka nav cenzūras, varbūt pat liek par kaut ko padomāt. Šāda cenzūra no žurnālistu puses netiek izprovocēta – tāpat pārāk sliktis, vājš darbs. Žurnālista darbam vajadzētu būt tik atmāskojošam, ka cenzūra tiek izprovocēta.

– **Kādēļ tad žurnālisti ir tik pasīvi un neprovocē šādas cenzūras rašanos?**

– Žurnālistika dzīvo tradicionālismā – ir tradicionālie intervējamie, tradicionālie eksperti. Žurnālisti baidās intervēt “neērtos” cilvēkus un veidot sižetus par nezināmo, baidās no skandāliem. Skandālam ir sliktā pieskaņa, bet, manuprāt, skandāls ir arī labs un vajadzīgs. Esmu par saturisko skandālu izvērsanu, ļaujot cilvēkiem ar pretējām pārliecībām runāt un pierādīt savu patiesību. Žurnālistiem jā-

– Ievirze ir haotiska.
– **No skatītāju redzes viedokļa, ievirze ir nepārprotama – Eiropas Savienība, rietumu ideoloģija un sakropļota demokrātijas izprat-**

ne.

– Televīzijai nevajadzētu realizēt valsts šā brīža varas politiku. Galvenā problēma ir ar objektivitāti. Lai to izprastu, lai atrastu šīs problēmas sakni, jāzina, kā rodas ziņas. Latvijā ziņas rodas, balstoties uz *PR* (sabiedriskās attiecības – *red.piez.*) plūsmu, nevis uz žurnālistu pašradītām ziņām.

Tā ir mūžīgā diskusija – medijiem ir jāatspoguļo vai jāvirza? Bet es domāju, ka pamatformula ir: *PR* plūsma, kas paralizē domāšanu, nedrīkst noteikt medija ziņu plūsmu. Šobrīd ziņa ir atkarīga no tā, ko žurnālistam piespēlē, ne-

DĀRGĀ DDD REDAKCIJA!

Jūs esat viens no labākajiem latviešu preses izdevumiem! Pašlaik pēc (PSKP) vēlēšanu farsa, kad atkal KP “gaišie” spēki guva “uzvaru”, – acīm redzama ir viņu iepriekš izsludināto partiju priekšvēlēšanu uzpirkšanas akcija. Tas duras acīs kā dadzis! Jāanalizē “gaišo” katrs vārds presē, Radio, TV. Viņi sevi atklāj katrā soli, katrā vārdā! To vajag savākt vienkopus un izspēlēt pret viņiem pašiem!

Drošības orgāni un “masu mediji” turēti “pusbadā” ir ar mieru būt pērkami, jo tādus viņus ar nolūku atlasa!

Tāpēc tautai ļoti nepieciešama jūsu, patiesības paudēju vel-dzejošā elpa. Citādi šai zaņķī var nosmakt!

Lai slēptu savus nodarījumus un nesāņemtu pelnīto sodu, KP kangari tagad izdara drausmīgāko, ciniskāko noziegumu latviešu tautas un valsts vēsturē – legalizē okupāciju!

Tāpēc nepieciešami steidzami – tūlīt griezties Starptautiskajā tiesā par Otrā Pasaules kara rezultātu pārskatīšanu un Latvijas deokupāciju un dekolonizāciju!

Pašreizējā kampaņa par steidzīgu iestāšanos (P[ES]RS) ir slikti maskēta okupācijas un tās seku legalizācija – simtiem tūkstošu latviešu iedzišanu nāvē bezkara apstākļos. Tā ir rūpniecības, lauksaimniecības, veselības aprūpes, zinātnes un izglītības mērķtiecīga sagraušana ar ES gādību un aizbildniecību!

Lūdzam jūs atjaunot savu izdevumu *DDD*, lai arī turpmāk tautas lielāka daļa varētu izlasīt patiesību šai beztiesiskajā situācijā! Nepacietībā degdami gaidām jūsu **Taisnības Balsi DDD!**

Latviešu patriotu vārdā –

M.G.JĀKABSONE

VAI LATVIJA SAGLABĀS NEATKARĪBU EIROPAS SAVIENĪBĀ?

Līga KRIEVIŅA

Kaut arī mūsu *varneši* mētājas ar tukšiem solījumiem, ka, iestājoties Eiropas Savienībā, Latvija saglabāšot savu Satversmē deklarēto neatkarīgas valsts statusu, reālā situācija rādās pavisam citāda. ES pamazām veidojas par federālu valsti ar visām to raksturojošajām pazīmēm. Viens no svarīgākajiem soļiem jau veikts – ieviesta vienota naudas vienība *eiro*. Pastāv arī vienotā ES pilsonība, tiek runāts par vienotu pasu ieviešanu. Pamazām veidojas arī “Eiropas tauta”, kuras valoda ir angļu.

Arī runas par vienotu Konstitūciju ir vainagojošās ar reāliem darbiem. Francijas senāta sociālists Roberts Badinters nācis klajā ar Eiropas Konstitūcijas projektu. Kā raksta interneta portāls *Euobserver.com*, franču sociālists paredzējis to iesniegt izskatīšanai Eiropas Konventā.

Šī konstitūcija sastāv no 84 pantiem un paredz, ka Eiropas Savienības pārvaldes pamatā būs četras institūcijas. Pirmā no tām – augstākā sanāksme (samits), kur ES valstu vadītāji pieņem vissvarīgākos lēmumus. Tajā būšot arī vēlēts prezidents, kurš, līdzīgi kā Vācijas prezidents, galvenokārt pildītu reprezentatīvās funkcijas.

Pašreizējo Eiropas Komisijas prezidentu, saskaņā ar konstitūcijas projektu, paredzēts aizvietot ar premjerministru. To ievēlētu valstu vadītāji un apstiprinātu Eiropas Parlaments. Viņa uzdevums ietilptu vadīt arī Padomes sapulces. Jauniešiemā premjerministra vadībā Eiropas Komisija pildītu visas izpildvaras funkcijas. Padomdošanas loma būtu institūcijai, kuru veidotu četri pārstāvji no katra Eiropas Savienībā ietilpstošās valsts parlamenta. Ceturtā institūcija būtu tiesa.

Līdz ar spēcīgākas izpildvaras institūcijas izveidošanos, kuru vadītu premjerministrs, **vājinātos ES veidojošo valstu parlamentu loma Eiropas lēmumu pieņemšanas institūcijās.** Šajā projektā nacionālo parlamentu pārstāvji pildītu tikai padomdošanas funkcijas. Turklāt katrai valstij šajā *padomdošanas institūcijā* tiktu piedāvātas tikai četras vietas. Tas nozīmē, ka tajās netiktu pārstāvētas visas parlamentos ievēlētās partijas, bet tikai tās, kurām būs visvairāk naudas, lai “uzvarētu” vēlēšanās. ♦

OKUPANTU PRESĒ

Ilze LIEPA

“Krievvalodīgie okupanti, Krievijas nodevēji, pakļieņi, Dzimtene un prezidents jūs sauc. Brauciet mājās: Kamēr lodes vēl nesvilpj, Kamēr vilcieni dodas uz austrumiem Un izpriecai līdzī paķeriet Savu Veročku.

Dzimtene – Krievija”

Okupantu avīzē “*Veski*” 30.oktobra numurā publicēts raksts ar nosaukumu: **“LAPELE SĒRKOCIŅU KASTĪTES LIELUMA; galvaspilsētas iedzīvotāji atkal saņem lapiņas ar prasību atstāt Latviju.”** Raksta autors Haritons Farbers stāsta, ka kāda Matīsa ielas mājas iedzīvotāja savā pastkastītē atradusi lapiņu ar kārtējo aicinājumu atgriezties Krievijā. Šādu lapiņu parādīšanas autors skaidro ar nesena- jām vēlēšanām, kur “labējie ieguvuši lielu skaitlisku pārsva- ru. Tas, loģiski, apbēdināja nacionāli norūpējušos sabiedrības daļu. Viņi ilgi domāja, kā atbērties tiem, kuri balsoja par PCTVL un... un viņu fantāzija, tāpat kā intelekts izrādījās ierobežota. Nekas jauns prātā nenāk un galu galā nolēma iz- mantot vecās metodes.” (citāts no avīzes “Veski”)

Raksta autors izsaka minējumus arī par lapiņu autoriem: “Neviens, kaut gan nav grūti iedomāties kurš tieši, kārtējo reizi ierosina “krievvalodīgajiem okupantiem”, “Krievijas no- devējiem”(?) braukt uz mājām – dzimtene un prezidents sauc.” Toties Veročka gan viņam ir sveša...

Okupantu avīzes žurnālistiņš šādu sūtījumu uzskata par “seklu”, “glēvu” un “nelietīgu” cilvēku apvairošanu. Toties kā ļoti interesantu faktu viņš atzīmē to, ka šādas lapiņas saņēmuši **tikai** mājas krievvalodīgie iedzīvotāji, jo “ir ierēd- ņi, kuri palīdz nacionālajiem cietējiem uzzināt vajadzīgās ad- reses.”

Okupantu avīzes lasītāja, kura saņēmusi tādu lapiņu, esot ļoti satraukusies. To H.Farbers izskaidro ar viņas jau pieklājīgo vecumu, jo citi tādām lietām vairs nepievēršot uzmanību – “pagājuši tie laiki, kad līdzīgi sūtījumi radījuši sašutumu vēt- ru. Kādreiz gan tādus sūtījumus izlietoja tur, kur karalis kā- jām iet. Kaut gan tieši šis sūtījums tam nederēs – pārāk mazs. Acīm redzot, nacionālisti sākuši ekonomēt, aizvien mazāks ir viņu piekritēju skaits, kuri atmestu kādu naudiņu netīrām provokācijām.”

Tur nu okupantu žurnālistiņš savos pieņēmumos kļūdās. Kaut gan Latvijas Nacionālā fronte nav sūtīto lapiņu autors, varam droši apgalvot, ka latvieši, kuri grib okupantu aizvākša- nos no Latvijas, ir daudz. Mēs to pārbaudījām ar mūsu laikrak- sta pielikumu krievu valodā, kuru aicinājam latviešiem iemest kādā no okupantu pastkastītēm. Atsaucība no latviešu puses un zināmā mērā pat azartiska vēlēšanās piedalīties šajā akcijā, spriežot pēc krievvalodīgo reakcijas, bija liela. Tieši šādas akci- jas arī apvieno tautu. Tādēļ mums ir prieks, ka neesam vienī- gie, ka ir arī citi latvieši, kuri visiem līdzekļiem, aizvien uz- stājīgāk atgādinās okupantiem: **“Rogina Matj zavjot!”** (“*Māte Dzimtene sauc!*”) ♦

KONKURSA DARBI

PA CITU CEĻU, BET UZ PRIEKŠU!

Steidzīte FREIBERGA

Vērojot mūsu nācijas kapraču uzvaras triumfu, gribas kliegt: “Kur gan esi, latvieti? Vai kurlas ir tavas ausis un neredzīgas ir tavas acis? Tavai mātei – Dzimtenei ir vajadzīga palīdzība. Vai sirds tev ir pārtapusi akmeņi?”

Pirmajā brīdī pēc vēlēšanu tiešām pārņēma neizpratne – kā gan latvieši brīvības vietā varēja izvēlēties verdzību okupantiem. Vai smadzeņu skalošana būtu paveikusi savu, un mums nav vairs spēju normāli domāt? Tikai 4122 cilvēku it kā nobalsojuši par Latviesu partiju, tas taču ir tautas vraks. Protams, arī ozols izaug no vienas zīles un priede no mazas sēkļa. Bet tas notiek augšup virzošā, nevis lejupslidošā tendencē. Taču nopietni paanalizējot pēcvēlēšanu nianšes, kļūst skaidrs, ka cerēdami uz godīgām vēlēšanām, esam aļojušies. Ir jāsaprot viens, – ka mūsu mafiozā valstī, kur noziedzīgās struktūras diktē toni, kur varneši iet roku rokā ar meliem un krāpšanu, galēji naivi būtu cerēt uz godprātīgām vēlēšanām.

Ja reiz mūsu varturi ar nāgēm un zobiem ir pūlējušies noturēt latviešu tautai naidīgi-noziedzīgo okupantu režīmu, tad nevajag īpašu gudrību, lai saprastu, ka nacionāl-patriotiskos spēkus tribīnē no laba prāta nelaidīs. Citādi lei-

putrijai beigas, un atbildīgajiem par pretošanos dekolonizācijai – par auksto genocīdu pret savu tautu – ceļš vaļā uz apsūdzēto sola. Tas nu nekādi neietilpst viņu plānos. Bet viņu bailes visu laiku “duras” ārā no “maisa”, un tiek mobilizēti visi iespējamie noziedzīgie spēki, lai latviešu patriotus nobāztu patrepē, bet – “Velti cerat, ka straume sīks...” Ja sākumā maza tērcīte uzmanīgi tausta ceļu, tad, pamazām pieņemoties spēkā, un, pārvarot šķēršļus savā ceļā, kā varena straume tā dodas uz priekšu un – nekas to vairs nevar apturēt.

Bet tie (ne)latvieši, kuri berzē plaukstas un priecājas, ka latviešu tauta šodien esot it kā pateikusi “nē” dekolonizācijai, apsmej paši sevi. Šiem stulbuma ģēnijiem ar kroplajām apziņām nekādi “nepielec”, ka jūsmot par savas nācijas bojāeju var atļauties tikai pretīgs deģenerāts.

Ikviens domājošs latvietis saprot, ka, turpinoties trakajam naturalizācijas-integrācijas farsam, aizvien plašāk paveras durvis Rubika-Jurkāna blokam. Šo perspektīvu, pārvērojot pašreiz notiekošo, mēs visticamāk sev tuvinām. Un Radio-1 “krustpunktā” žurnālisti bez kautrēšanās rosinā mūs padomāt, kā vispadevīgāk nolaizīt zābakus okupantiem, lai “jaunizceptie lat-

vieši” pašēlotu arī mūs – Latvijas pamatiedzīvotājus. Absurdi un pretīgi. Kaut ko tik pret dabiski stulbu pat pie mežoniem diez vai atradīsim. Pat dzīvnieki taču aizstāv un cīnās ar svešiniekiem par savu teritoriju – savu māju un, protams, par saviem bērniem. Bet mēs rūpējamies par okupantu labklājību – skolotājam viņu bērnu un barojam viņu pensionārus. No 1999.g. – 2001.g. okupantu pensionāriem ir samaksāts aptuveni 2 miljardi latu, un, ņemot vērā attiecīgus aprēķinus, iznāk, ka latviešu pensionāriem pensijas varētu palielināt par 42 latiem, ja pārstātu maksāt “nepielec”, ka jūsmot par savas nācijas bojāeju var atļauties tikai pretīgs deģenerāts.

Taču mēs samierināmies ar tādu absurdu, ka okupantu dzeguzēni mums sēž uz muguras un pieprasa savu daļu. Mēs atraujam saviem bērniem maizes kumosu un palpīgi bāžam to badīgajā okupantu rīklē. Tas ir ciniski un amorāli.

Bērni taču ir mūsu nākotne – kultūras un gara vērtību nesēji – mūsu kapitāls. Naba-

dzībā un postā iedzīta tauta nevar izaudzināt pilnvērtīgu savu jauno paaudzi. Bez pienācīga uztura bērni ir nepilnvērtīgi kā fiziski tā garīgi. Smieklīgi niecīgi bērnu palsti neatrisina neko – vien apkauno latviešus.

“Bet tie (ne)latvieši, kuri berzē plaukstas un priecājas, ka latviešu tauta šodien esot it kā pateikusi “nē” dekolonizācijai, apsmej paši sevi. Šiem stulbuma ģēnijiem ar kroplajām apziņām nekādi “nepielec”, ka jūsmot par savas nācijas bojāeju var atļauties tikai pretīgs deģenerāts.”

Gaišā zinību pils – skola (kā dai tai vajadzētu būt) nereti latviešu bērniem nav pieejama. Katru gadu skolu neapmeklē ap 18 tūkstoši bērnu, un daudzas tukšās skolas ir slēgtas. 1999.gadā slēdza 14 skolas, bet 2000.gadā vēl 22 skolas (pēc A.Ābeles “Latvietība” datiem). Tanī pat laikā aizvien vairāk bezdarbnieku rindas papildina jaunieši bez pamatizglītības.

Bet mēs uzlasām druskas no okupantiem klātā galda, mācāmies iecietību, klusējam un – esam žēlsirdīgi. Bet pret ko?!

Mūs ienīst un piesmej, mēs klusējam un – esam žēlsirdīgi. Mūsu zemi bradā un piesplauda, mēs joprojām klusē-

jam un – esam žēlsirdīgi. Nē! Mēs esam glēvi mazdūšīgi mikstmieši, un tas nav lepnums – tas ir kauns. “Nav tāda ļaunuma, kas līdzinātos mazdūšības radītai noziedzībai. Tajā slēpjas nodevība. [...] (Dzīvās Ētikas Mācība)

Apkrāpa arī latviešus, ja nemaldos, 1998.gadā, kad izsludināja referendumu par grozījumiem pilsonības likumā. Pateicoties valdošajai koalīcijai, jautājumu noformēja tik nodevīgi viltīgi, ka latvieši nesaprata, kā rīkoties. Un tagad katrs okupantu pēcnācējs jau no dzimšanas brīža ir Latvijas pilsonis. (?)!

Tā mēs esam muļķoti, krāpti, nīdēti jau Latvijas “neatkarības” iedīgli. Un tagad, izlasot Aivara Gardas rakstu “Vinnē tas, kurš skaita balss”, nokrīt pēdējais aizplūvrojums, kļūst redzams kā rakstā minētais “saimnieks” korīgē vēlēšanas, kā nauda spēlē attiecīgi savu lomu, un ka nacionāl-patriotiskie spēki, kuri nedarbojas pasaules noziedzīgās sistēmas ietvaros jeb interesēs, atbalstu vēlēšanās negūst, un dekolonizāci-

jas realizēšanai ir jāmeklē citi ceļi. Cīņa būs sīva un pretspars jo nežēlīgs – teju taču Latvijai jākrīt Eiro-mafijas skāvienos, lai iznīcinātu latviešu nāciju. Beidzot cer paveikt to, ko jau savā laikā ieplānoja PSRS – iznīcināt latviešu tautu. Bet latvieši, kaut mocīti un piesmieti, no savām mājām trimdā aizdzīti, ir turējušies sīkstī un – izturējuši. Protams, daudzi neizdzīvoja, bet kodols ir palicis. Un ir nopietni patrioti, kuri cīnīsies par Tēvzemes brīvību un neatdos Latviju okupantiem.

Tumsa ir ievērojami aktīvizējusies, bet tā nevar uzvarēt Gaismu. Celsimies garā un palīdzēsim Gaismai uzvarēt iznīcinošo tumsu.

Mūsu sentēvi nolika savas galvas par šo zemi un nodeva to mums mantojumā. Tad nu būsīm savu senču cienīgi – sargāsim savu Tēvzemi un nodosim to tālāk nākošajai paaudzei brīvu un nepieņānītu. Attīrīsim mūsu zemes fizisko un garīgo dzīves telpu. Tieši tas ir mūsu uzdevums šodien. Nebūsīm bailīgi mikstmieši un nepieļausim, ka mūsu mazbērniem savu senču dēļ būtu jākaunas.

Meklēsim ceļu – bezizejas nav! Dekolonizācija būs! ❖

VAI LATVIJAS VALSTS VADĪTĀJI, MINISTRI UN DEPUTĀTI, MAKSĀJOT PENSIJAS OKUPANTIEM, IR NODEVUŠI UN PIESMĒJUŠI LATVIEŠU PENSIONĀRUS, REPRESĒTOS, MEDIKUS, SKOLOTĀJUS UN BĒRŅUS?

1. lpp.

Latviešu tauta ir cietusi daudz un nežēlīgi. Latvijas okupācijas sekas ir jūtamas un būs jūtamas arī turpmāk, ja vien Latvijas valdība “nepamodīsies”. Nevajag sapņot par jauniem e-ministriem, vispirms ir jānokārto gadu desmitiem ieilgušās problēmas, kas visticamākajā veidā skar latviešus.

Tūkstošiem cilvēku pret savu gribu tika aizvesti prom no savām dzimtajām mājām. Nevien neprasīja: gribi vai negribi? Kāds izlēma tūkstošu vārdā. Latvieši tika aizvesti no Latvijas. Par to viegli tagad runāt, viegli attaisnot šos blēžus un slepkavas. Viegli piedot un vēl jo vairāk maksāt šiem blēžiem vai blēžu bērniem pabalstus un pensijas. Nekad to līdz galam nesaprat, nekad valdība nesapratīs, kā jūtas tie latvieši, kuri kā zvēri tika samesti lopu vagonos un antisanitāros apstākļos vestu tūkstošiem kilometru tālu prom no dzimtenes. Bet tie taču bija pavisam nevainīgi cilvēki! Kādam tas bija izdevīgi... Dīemžēl arī manai ģimenei bija ar to jāaskaras, mani vecvecāki tika aizvesti prom. Mans vectēvs bija dedzīgs savas dzimtenes aizstāvis, īsts patriots, kādu tagad ir ļoti maz. Tas nepatika tā laikā varenajiem, jo viņš teicās labu par sa-

vu valsti un aizstāvēja to, dziedāja latviešu dziesmas...

Atceros vecmammas stāstīto par to, kā četrās daļās tika dalīts kartupelis, lai tikai izdzīvotu, kā tika salts no aukstuma, kā vaigu sviedros kopta un apstrādāta sveša zeme, kamēr pa to laiku pa dzimtajām mājām stāigājuši sveši soļi. Līdzī nevarēja ņemt neko, jo, kā stāstīja vectēvs, iegāja krieviarautmātiem un, neskatoties vai vīrietis vai sieviete, latviešus brutāli aizveda... Patiesībā man sāp sirds, visu to rakstot, lai arī pagājuši vairāki desmiti gadu. Mūsu latvieši kalpoja blēžiem, mantkārīgajiem un necilvēkiem, kuriem tagad tiek maksāti pabalsti no manu vecāku nodokļiem. Sibīrijā piedzima mans tēvs. Kāda bija viņa bērnība? Tādas nebija. Tagad tiek saņemti 10 lati reizi gadā kā kompensācija. Vai tas nav smieklīgi?

Esmu skolniece un, iedzīloties tajā visā, man paliek bail, bail par savu nākotni. Mēdijos var dzirdēt un lasīt par to, ka notiek dažādas slepenās tikšanās ar austru-

miem... Nu kā vispār kaut ko tādu var pielaut? Par cilvēka tiesībām vienotā Latvijā? Vai šis nosaukums nav jānomaina pret “Par cilvēka tiesību neuzklauššanu apvienotos austrumos”? Okupācija – tas ir kā mēris, kuru nav iespējams aptu-

“Es kā skolniece sekoju līdz visiem notikumiem valstī, un brīžiem tiešām paliek bail par savu nākotni. Bet es nepadošos un cīnīšos par savu valsti un par vārdu “Latvietis”, jo esmu lepna par to. Un kategoriski esmu pret okupantiem Latvijā, tādēļ, izvēloties savu nākotnes profesiju, būšu viena no tiem, kas cīnīsies pret tiem!”

rēt, kad tas ir ielaists. Latvija ir jau pārāk daudz no tā cietusi.

Latvijas mediķi ir viena no vissvarīgākajām profesijām, bet dīemžēl mediķiem nākas stāvēt pie valsts iestādēm ar plakātiem rokās un ubagot algas pielikumumu. Vai paši deputāti to nesaprot? Tajā pašā laikā brēkdami, ka valsts budžetā nav naudas, 8. Saeima solās palielināt deputātu algas, bet toties 7. Saeima piešķir paši sev prēmijas 2 000 latu apmērā. Jautri... Protams, vieglāk ir palielināt algas 100 cilvēkiem... Atkal tiek meklēta vieglākā un savtīgākā izeja. Ja jau tagadēja valdība tik braši un izvairīgi uztur un baro okupantus, tad arī par

patiesiem latviešiem nevajadzētu piemirst!

Skolotāji ir tie, kuriem ir jā māca arī okupantu bērni par smieklīgiem grašiem. Šo gadu laikā viņiem ir izdevies dabūt kaut nelielu algas pielikumumu, bet cik spēka un nervu šie pāris latu ir prasījuši?

Man ir tāda sajūta, ka mūsu valdībai kultūra, izglītība un medicīna nerūp vispār. Nerūpam mēs – latvieši.

Cik ielās ir bērnu bezpajumtnieku, bērnu no nelabvēlīgām ģimenēm? Bērni taču ir nākotne. Mazie bērniņi ubago jau no bērnības, neiet skolā. Vairojas analfabētisms. Vai tiešām tas var atstāt vienaldzīgus? Es nevaru uz to noskatīties. Man ir žēl. Par to naudu, kas tiek maksāta okupantiem, taču varētu uzcelt bērnunamus, vai kaut vai ierīkot patstāvīgos zupas katlus, kur bērns varētu paēst siltas pusdienas. Naudas vienmēr pietiek, lai Saeimā ierīkotu burbulvannas un džakuzi, bet naudas nekad nav, kad runa ir par cilvēku – šajā gadījumā bērniņu sociālo aprūpi. Un tad vēl brīnāmies, kāpēc Latvijā pieaug

AIDS un HIV izplatība. Sāp sirds par šiem bērniem. Kāpēc tik maz rūp Latvijas nākotne.

Kādas iespējas ir Latvijas studentiem? Vai nav jāaizdomājas par to, ka tik daudzo brauc prom no savas valsts, lai strādātu un kalpotu citas valsts labad, bet tomēr šīs valstis maksā vairāk nekā dzimtā.

Tā sauktās mazās lauku saimniecības – drīz tās nespēs pastāvēt, tātad arī nespēs skolot un audzināt bērnus. Tas nevienam nerūp. Un tad vēl brīnās par depopulāciju...

Var muļķīgi cerēt, ka varbūt tagad 8. Saeimā būs labāk, bet pagaidām nekas par to neliecina. Turpinās uzturēt okupantus, bet paši latvieši varēs salt un ciest badu.

Dīemžēl, arī šajā Saeimā Lat-

viešu partijai būs jānoskatās uz to visu no malas. Bet es ticu, ka jums pietiks ticības un spēka nepadoties – būt stipriem un turpināt uzsākt. Ja mūsu valstī būtu vairāk tādu cilvēku, kāds ir Aivars Gardas, tad man nebūtu šīs bailu sajūtas.

Es kā skolniece sekoju līdz visiem notikumiem valstī, un brīžiem tiešām paliek bail par savu nākotni. Bet es nepadošos un cīnīšos par savu valsti un par vārdu “Latvietis”, jo esmu lepna par to. Un kategoriski esmu pret okupantiem Latvijā, tādēļ, izvēloties savu nākotnes profesiju, būšu viena no tiem, kas cīnīsies pret tiem! Latvijai tik grūti bija iegūt savu neatkarību, tādēļ vēlreiz to atkārtot nekad negribētos. Es tiecēšu un cerēšu, ka tā nebūs! ❖

Laikraksts **DDD** Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga,2002
Tirāža 5 000 cena 0,10 apjoms 1 x A 2
Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE**
Noreķinu konts: Hipotēku un zemes banka;
Konts: LVL – 1000-054029-001;
USD – 1000-054029-002
Galvenā redaktore: **Līga Muzikante**
Redaktora vietniece: **Liene Apine**
Pasta adrese: **Kalnciema iela 53, dz.6, Rīga LV-1046**
Interneta adrese: **www.latvians.lv/nmln**
E-pasts: **Inf@e-apollo.lv**
Iespiests: SIA “Tipogrāfija Ogre”
Ogrē, Brīvības ielā 31, LV 5001
Pasūtījums: Nr. 4/13 Ofsetiespiedums